

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžfk/40/2017
Identifikačné číslo spisu: 7015201207
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7015201207.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Marty Molnárovej, v právnej veci žalobcu: SCORP, spol. s.r.o., so sídlom Michalovce, Jaroslavska 7, zastúpeného JUDr. Eugenom Kostovčíkom, advokátom, so sídlom Gelnická 33, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 20704755/2015 z 20. augusta 2015, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/122/2015-40 z 8. decembra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/122/2015-40 z 8. decembra 2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. . 6S/122/2015-40 z 8. decembra 2016 podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 20704755/2015 z 20. augusta 2015, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Košice, pobočka Michalovce č. 20328473/2015 zo 4. júna 2015, ktorým nebol žalobcovi priznaný nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie máj 2012 v sume 10 651,46 eura a bola mu vyrubená vlastná daňová povinnosť na DPH v sume 4 348,54 eura.

2. Správca dane neuznal žalobcovi nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry od spoločnosti KOVMAST s.r.o., pretože žalobca nepreukázal uskutočnenie služieb dozorovania a kontrolovania spoločnosťou KOVMAST s.r.o. na stavbe Osvetlenie futbalového štadióna mesta Michalovce, nepreukázal, že tieto služby použil ako platiteľ, čím postupoval v rozpore s ustanovením § 49 ods.2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z.z.“).

3. Po preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa dospel krajský súd k záveru, že daňové orgány postupovali v súlade so zákonom, dostatočne zistili

skutkový stav a na tomto základe správne rozhodli. Krajský súd ustálil, že v prejednávanej veci bolo sporné, či žalobca oprávnenne uplatnil nárok na odpočítanie dane podľa § 49 zákona č. 222/2004 Z.z. z dodávateľskej faktúry č. 047 zo 7. mája 2012 od spoločnosti KOVMAST s.r.o. za činnosti a služby podľa zmluvy o dielo z 26. októbra 2011, podľa článku II. na diele „Osvetlenie futbalového štadióna mesta Michalovce“. Podkladom pre fakturáciu bol rozpis činností, a to dozorovanie a spolupráca pri spracovaní svetlo-technickej dokumentácie a vykonávacieho projektu, zisťovanie stavu spevnených plôch a určovanie trás, dozorovania cestných prekopávok, dozorovanie výkopových prác na kritických úsekoch, kontrola a dozorovanie budovania základov na oceľové stožiare, dozorovanie pri montáži oceľových stožiarov, dozorovanie a kontrola terénnych úprav v spevnených a zelených plochách po rozkopávkach.

4. Žalobca okrem predmetnej faktúry, zmluvy a rozpisu činností nepredložil správcovi dane žiadne dôkazy o oprávnenosti uplatneného odpočtu DPH. Konateľ žalobcu v písomnej odpovedi z 10. júla 2013 uviedol, že v zmysle zmluvy o dielo bola dozorom, kontrolou a koordináciou činností zmluvne zaviazaná spoločnosť KOVMAST s.r.o. Z kontrolných dní neboli robené žiadne záznamy, so zástupcom spoločnosti KOVMAST s.r.o. boli všetky veci riešené osobne alebo telefonicky. Samotný investor nepožadoval pravidelné kontrolné dni. Na druhej strane konateľ žalobcu Ing. O. vo svojej výpovedi z 12. februára 2014 uviedol, že na stavbe neboli vykonané práce stavebného dozoru podľa stavebného zákona.

5. Ďalej krajský súd poukázal na to, že konateľ spoločnosti KOVMAST s.r.o. Ing. Y. B. uviedol, že žalobcovi poskytol služby uvedené na faktúre č. 047. Uviedol, že nešlo o stavebný dozor. Fakturované práce vykonával osobne, činnosti boli dojednané ústne, telefonicky a z dozorovania neboli spisované žiadne písomnosti. Správcovi dane predložil doklady o prevádzke motorového vozidla, ktoré sa však týkali iných dní, ešte pred uzavretím zmluvy o dielo. Z faktúry č. 2012035 zo 4. mája 2012, ktorú žalobca vystavil pre investora stavby - spoločnosť FIN.M.O.S. a.s. vyplýva, že faktúra nebola navýšená o služby, ktoré poskytla spoločnosť KOVMAST s.r.o. Na základe týchto dôkazov správca dane konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno.

6. Žalobca nepredložil správcovi dane žiadne dôkazy o tom, že spoločnosť KOVMAST s.r.o. mu poskytovala určité služby, ktoré spočívali v dozorovaní, kontrole alebo zisťovaní stavu spevnených plôch a určovaní trás, tak ako to vyplýva z rozpisu činností pri predmetnej faktúre. Podľa názoru krajského súdu jedným z takýchto dôkazov by boli zápisy v stavebnom denníku, ktorý je povinný podľa stavebného zákona viesť stavbyvedúci stavby. Žalobca mal byť schopný preukázať, že zdaniteľný obchod bol reálne uskutočnený, pričom však počas celého konania, či už v priebehu daňovej kontroly alebo vo vyrubovacom konaní, o reálnom uskutočnení žiadne dôkazy nepredložil.

7. Pokiaľ žalobca namietal nesprávne právne posúdenie žalovaného, ako aj správcu dane, vzhľadom na to, že podľa žalovaného išlo o služby stavebného dozoru, ktoré podľa stavebného zákona mohol dodávateľ poskytnúť len pre stavebníka, a nie pre žalobcu, pričom podľa žalobcu nie je rozhodujúce, čo si zmluvné strany dohodli medzi sebou a ako označili predmet plnenia, a ako sa malo plnenie uskutočniť, ale rozhodujúce je iba to, že išlo o plnenie, ktoré je podľa zákona č. 222/2004 Z.z. považované za zdaniteľné, krajský súd považoval túto námietku za nedôvodnú, pretože na overenie správnosti odpočítania dane je potrebné objasniť si všetky okolnosti potrebné pre zistenie, či žalobcovi vznikol nárok na odpočet dane podľa § 49 zákona č. 222/2004 Z.z. Na overenie takejto skutočnosti nestačia iba účtovné doklady, faktúra, zmluva a podobne, pretože tie nemusia odrážať skutočnosť.

8. Podľa názoru krajského súdu dôkazy, ktoré v daňovom konaní správca dane vykonal, dostatočne spochybnili dokazovanie žalobcu o rozhodujúcich skutočnostiach (vykonanie služby dodávateľom) a žalobca tieto pochybnosti v konaní napriek výzve nevyvrátil.

9. Podľa obsahu dohodnutých prác a služieb, ktoré mal poskytnúť KOVMAST s.r.o. žalobcovi, išlo prevažne o činnosti, ktoré možno charakterizovať ako stavebný alebo technický dozor. Táto činnosť sa poskytuje investorovi (stavebníkovi), a nie žalobcovi, ktorý bol v pozícii subdodávateľa stavebných prác. Podľa názoru krajského súdu však žalobca nepreukázal ani tú skutočnosť, že činnosti, ktoré boli fakturované spoločnosťou KOVMAST s.r.o. žalobcovi, tie by potom následne fakturoval spoločnosti

FIN.M.O.S. a.s. Vzhľadom na to, že o tieto služby, ktoré boli fakturované spoločnosťou KOVMASŤ s.r.o., bol navýšený rozpočet, záver správcu dane, že takýto obchod nenaplnia ekonomický zmysel podnikania, je správny.

10. Pokiaľ žalobca namietal personálne prepojenie medzi spoločnosťami FIN.M.O.S. a.s., KOVMASŤ s.r.o. a I. slovenská úsporová a.s. v osobe Ing. B. M., podľa názoru krajského súdu táto skutočnosť nie je novou skutočnosťou, ku ktorej by sa mal žalobca osobitne vyjadrovať, keďže ide o údaje, ktoré sú pre každého všeobecne známe z obchodného registra, ktorý je verejne prístupný. A žalobca si tieto informácie mohol kedykoľvek sám zistiť.

11. Krajský súd nepovažoval za opodstatnenú námietku nezrozumiteľnosti rozhodnutia správcu dane, pretože správca dane vychádzal z poznatkov, ktoré zistil pri výkone daňovej kontroly, pričom samotní účastníci obchodných zmlúv nevedeli dostatočne jasne a jednoznačne objasniť charakter činnosti, ktorú mala spoločnosť KOVMASŤ s.r.o. poskytnúť žalobcovi. Správca dane preto vychádzal z obsahu týchto zmlúv, podkladov k faktúre a jeho záver o tom, že išlo prevažne o činnosť stavebného alebo technického dozoru, je v súlade s vykonanými dôkazmi. Žalobca nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by tento záver vyvrátili.

12. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť a žiadal, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Mal za to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil. Taktiež namietal, že krajský súd nedal presvedčivú odpoveď ani na jednu právne relevantnú otázku uvedenú v žalobe, čím porušil právo žalobcu na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

13. Žalobca poukázal na to, že jeho zásadnou žalobnou námietkou bolo, že rozhodnutie žalovaného považoval za vnútorne rozporné, pretože ak žalovaný tvrdí, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a neprekázal uskutočnenie služieb dozorovania dodávateľom KOVMASŤ, s.r.o., potom je otázne, na základe čoho žalovaný dospel k záveru, že išlo o služby stavebného dozoru podľa Stavebného zákona. Krajský súd uvádza, že žalobca o reálnom uskutočnení obchodu žiadne dôkazy nepredložil, no súčasne dospel k záveru, že v prácach a službách, ktoré mal poskytnúť KOVMASŤ, s.r.o. žalobcovi, išlo prevažne o činnosť, ktoré možno charakterizovať ako stavebný alebo technický dozor.

14. Podľa názoru žalobcu medzi skutkovým zistením a jeho právnym posúdením musí byť logický vzťah, avšak v rozsudku krajského súdu je medzi zisteným skutkovým stavom a jeho právnym posúdením zásadný logický rozpor. Ak súd tvrdí, že žalobca o reálnom uskutočnení obchodu žiadne dôkazy nepredložil, potom je logické, že tie isté služby nemohli byť uskutočnené ani ako služby podľa Stavebného zákona.

15. Žalobca ďalej v kasačnej sťažnosti namietal záver krajského súdu, ktorý na jeho námietku, že správne orgány vec nesprávne právne posúdili, pretože služby poskytnuté spoločnosťou KOVMASŤ, s.r.o. zhodnotili z pohľadu Stavebného zákona, no na úkor základných princípov dane z pridanej hodnoty, len konštatoval, že na overenie správnosti odpočítania dane je potrebné objasniť si všetky potrebné okolnosti. Žalobca v tejto súvislosti zdôraznil, že nenamietal postup správcu dane pri overovaní a objasňovaní okolností potrebných pre odpočítania dane, ale namietal, že daňová povinnosť a nárok na odpočítanie dane nevzniká na základe zmluvy alebo podľa Stavebného zákona, ale len na základe zákona č. 222/2004 Z.z. a bez ohľadu na to, či išlo o služby dozorovania alebo o iné služby, rozhodujúce je, že tieto služby boli žalobcovi nepochybne poskytnuté a zákon č. 222/2004 Z.z. s týmto plnením spája vznik daňovej povinnosti a vznik nároku na odpočítanie dane. Krajský súd sa však s uvedenou námietkou vysporiadal len reprodukciou záverov žalovaného.

16. Pokiaľ žalobca svoje tvrdenia odôvodňoval závermi z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 104/2012-89 a z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Sžf 25/2011, z ktorých okrem iného vyplýva, že prijímanie takýchto plnení na základe neplatného právneho úkonu nemá na vznik nároku na odpočet DPH význam, krajský súd sa k uvedenej judikatúre vôbec nevyjadril a neuviedol, prečo sú uvedené

argumenty žalobcu nesprávne alebo irelevantné.

17. Žalobca tiež poukazoval na to, že krajský súd len stroho reprodukoval záver žalovaného, že faktúra vystavená žalobcom pre investora nebola navýšená o služby od spoločnosti KOVMAST, s.r.o. Žalobca už v odvolaní, ako aj v žalobe (bod 24) poukazoval na to, že predložil správcovi dane analytickú kartu stavby po jej ukončení. Išlo o výstup z účtovníctva, kde sú zaúčtované všetky náklady súvisiace so stavbou, teda aj faktúra od dodávateľa KOVMAST, s.r.o., čo predstavuje dôkaz, že realizáciou tejto zákazky bol dosiahnutý zisk 107 192,25 eura. Žalovaný a ani súd sa s uvedeným tvrdením žalobcu nevysporiadal.

18. Pokiaľ išlo o personálne prepojenie v osobe Ing. M., žalobca uviedol, že síce mohol z obchodného registra zistiť, že Ing. M. je personálne spojený so spoločnosťami FIN.M.O.S., a.s., KOVMAST, s.r.o. a I. slovenská úsporová, a.s., no v protokole nie je žiadna zmienka o tom, že Ing. M. vedel, resp. vedieť mohol o celkovej ekonomickej zmyslupnosti obchodných operácií a prvostupňové rozhodnutie nie je na uvedenom závere založené. Preto žalobca nevidel dôvod zisťovať, v ktorých spoločnostiach figuruje Ing. M.. Žalobca namietal, že žalovaný bez akéhokoľvek dokazovania, napr. vypočutia Ing. M., dospel k záveru, že išlo o obchod bez hospodárskeho cieľa a Ing. M. vedel, resp. vedieť mohol o celkovej ekonomickej zmyslupnosti obchodných operácií.

19. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil so závermi napadnutého rozsudku a navrhol, aby Najvyšší súd SR kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú. Poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Sžf/83/2015, sp. zn. 8Sžf/36/2010, sp. zn. 2Sžf/52/2010, sp. zn. 1 Sž-o-KS 262/2004, z ktorých vyplýva, že pri posudzovaní nároku na odpočítanie dane z pridanej hodnoty musí mať skutočný stav prednosť pred stavom formálne právnym. Táto zásada nielen umožňuje, ale aj prikazuje správcovi dane neprihliadať k simulovaným právnym úkonom, keď tieto sa reálne neuskutočnili, nenaplnili a zastierajú úkony, ktoré sa uskutočnili. Nevyhnutným pre nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty je preukázanie, že formálna deklarácia predložených dokladov má aj povahu faktu, teda že tovary a služby, ktoré sú deklarované na faktúre, boli skutočne dodané platiteľom uvedeným na faktúre.

20. V uvedenom prípade sťažovateľ nepredložil jednoznačné dôkazy o reálnom dodaní služieb deklarovaných na faktúre (činnosti boli dojednané ústne, prípadne telefonicky, z dozorovania neboli spisované žiadne písomnosti, vyjadrenia konateľov spoločnosti SCORP, spol. s r.o. boli rozporuplné). Predložené dôkazy sa ukázali ako nedôveryhodné, vystavené bez reálneho podkladu. Žalovaný zastáva názor, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre odpočítanie dane stanovené zákonom č. 222/2004 Z.z.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný, postupom podľa § 452 a nasl. Správneho súdneho poriadku preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 Správneho súdneho poriadku, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 Správneho súdneho poriadku).

22. Predmetom preskúmania v prejednávanej veci je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím správcu dane, ktorým nebol žalobcovi priznaný nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie máj 2012 v sume 10 651,46 eura a bola mu vyrubená vlastná daňová povinnosť na DPH v sume 4 348,54 eura. Správca dane neuznal nárok žalobcu na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry od spoločnosti KOVMAST s.r.o., pretože žalobca nepreukázal uskutočnenie služieb dozorovania a kontrolovania spoločnosťou KOVMAST s.r.o. na stavbe Osvetlenie futbalového štadióna mesta Michalovce, nepreukázal, že tieto služby použil ako platiteľ, čím postupoval v rozpore s ustanovením § 49 ods.2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z.

23. Podľa § 139 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách

„V mene Slovenskej republiky“ uvedie označenie správneho súdu, mená a priezviská sudcov rozhodujúcich vo veci, presné označenie účastníkov konania a ich zástupcov, účasť prokurátora, označenie prejednávanej veci, znenie výroku, odôvodnenie, poučenie o prípustnosti kasačnej sťažnosti, o lehote na podanie kasačnej sťažnosti, o náležitostiach kasačnej sťažnosti, o povinnom zastúpení advokátom v kasačnom konaní alebo o neprípustnosti opravného prostriedku, deň a miesto vyhlásenia.

24. Podľa § 139 ods. 2 Správneho súdneho poriadku v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

25. V zmysle § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku kasačnú sťažnosť možno odôvodniť tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. Právo na spravodlivý proces zahŕňa právo na prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na verejnosť konania a rozhodnutia, právo na rozhodnutie v primeranej lehote a právo na spravodlivé prejednanie veci, do ktorého okrem iného patrí aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu. Aj keď nie je nevyhnutné, aby sa súd vysporiadal s úplne všetkými argumentmi účastníkov, vyjadrenie, ktoré bolo akceptované a malo rozhodujúci vplyv na výsledok sporu, musí byť zdôvodnené jasne a nepochybne, pričom zároveň musí súd zrozumiteľne ozrejmiť, z akého dôvodu na určité návrhy účastníkov neprihliadal, resp. ich hodnotil v rozpore s argumentáciou účastníka konania.

27. Krajský súd pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku nepostupoval v zmysle vyššie uvedených zákonných pravidiel. Odôvodnenie rozsudku z väčšej časti obsahuje len opis odôvodnenia rozhodnutí daňových orgánov a reprodukciu žalobných dôvodov a vyjadrenia k žalobe. Vlastná argumentácia a právne posúdenie veci krajským súdom je v napadnutom rozsudku veľmi strohá, neodráža žalobnú argumentáciu a možno konštatovať, že závery krajského súdu sú len reprodukciou záverov žalovaného, pričom v odôvodnení rozsudku absentuje myšlienkový proces, ktorý by ozrejmoval, ako krajský súd k svojím záverom dospel. Odôvodnenie rozsudku, keď sa súd len stotožní s postupom a rozhodnutím žalovaného správneho orgánu, bez toho, aby svoj záver podporil jasnou právnou a logickou argumentáciou, nemožno považovať za presvedčivé a zákonné. Najdôležitejšou časťou odôvodnenia rozsudku je právny názor konajúceho súdu, ktorý odôvodňuje výrok a umožňuje každému pochopiť, prečo konajúci súd vo veci rozhodol tak, ako rozhodol. Keďže výroku rozsudku nekorešponduje relevantné odôvodnenie, najvyšší súd ani nemá možnosť posúdiť, či je rozhodnutie krajského súdu vo výroku vecne správne.

28. Úlohou súdu v preskúmvacom konaní je posúdiť zákonnosť postupu a rozhodnutia správneho orgánu v medziach žaloby, pričom v danom prípade krajský súd týmto spôsobom vôbec nepostupoval a na žalobné námietky nereagoval relevantnou argumentáciou. Namiesto zrozumiteľného a logického vyhodnotenia argumentácie žalobcu vo vzťahu k zisteniam a záverom žalovaného krajský súd len popisne reprodukoval niektoré skutkové zistenia správcu dane a tiež reprodukoval závery žalovaného správneho orgánu, pričom vlastná argumentácia súdu vo vzťahu k žalobným námietkam v rozhodnutí chýba. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nemožno zistiť, akým spôsobom krajský súd aplikoval na zistený skutkový stav relevantné ustanovenia právnych predpisov. Záver súdu o zákonnosti preskúmvaného rozhodnutia musí byť podložený vlastnou argumentáciou konajúceho súdu, vychádzajúcou zo zisteného skutkového stavu, ktorý je subsumovaný pod relevantné právne normy.

29. Najvyšší súd zdôrazňuje, že nie je nevyhnutné, aby sa správny súd vysporiadal s každým jedným argumentom účastníkov konania, avšak z vlastného odôvodnenia rozsudku správneho súdu musí byť zrejmé, ktoré skutočnosti súd považoval za podstatné pre ustálenie skutkového stavu veci a akým spôsobom ich právne posúdil (teda ako zistený skutkový stav podriadil pod relevantnú právnu normu). Ak určité tvrdenia alebo návrhy účastníkov konania súd neakceptuje, nie je v súlade s právom na spravodlivý proces sa k nim vôbec nevyjadriť, ale je nutné zdôvodniť ich relevanciu pre prejednávanú vec. Vlastná argumentácia správneho súdu musí poskytnúť komplexný a zrozumiteľný obraz o prejednávanej veci a vo vzťahu k argumentácii účastníkov musí obsahovať jasnú odpoveď na otázku, prečo správny súd rozhodol tak ako rozhodol. Napadnutému rozsudku krajského súdu tieto atribúty takmer celkom chýbajú.

30. Ako vyplýva z uvedeného, postup krajského súdu a odôvodnenie napadnutého rozsudku v prejednávanej veci nezodpovedá zákonným požiadavkám na spravodlivý proces. Správny súd pri prieskume rozhodnutí orgánov verejnej správy musí svoje rozhodnutie náležite odôvodniť tak, aby z odôvodnenia bolo zrejmé, na základe akých skutkových okolností a dôkazov dospel k svojmu záveru, a akým spôsobom na skutkový stav aplikoval relevantné ustanovenia právnych predpisov. Nestačí, ak sa správny súd len stotožní s rozhodnutím žalovaného správneho orgánu, prípadne do svojho odôvodnenia len preberie závery žalovaného bez vlastnej právnej a logickej argumentácie, ktorou reaguje na žalobné námietky, pričom možno zjednodušene povedať, že konkrétnosť žalobných námietok musí nájsť svoje adekvátne premietnutie do konkrétnosti argumentácie správneho súdu v odôvodnení jeho rozhodnutia.

31. V neposlednom rade najvyšší súd poznamenáva, že odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje množstvo gramatických chýb, či nepresnej štylistiky. V súvislosti s tým je potrebné zdôrazniť, že gramatická správnosť písaného textu (písanie čiarok, správne skloňovanie) a správna štylistika sú nepostrádateľné atribúty pre jasné pochopenie jeho zmyslu a obsahu tak, aby nevyvstali žiadne pochybnosti o skutočnom úmysle pisateľa textu.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nemožno považovať za presvedčivé, spĺňajúce požiadavky uvedené v ustanovení § 139 ods. 2 SSP. Svojím postupom krajský súd porušil právo sťažovateľa na spravodlivý proces, ktoré vychádza z čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR.

33. Vzhľadom na uvedené skutočnosti kasačný súd rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/122/2015-40 z 8. decembra 2016 podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude vec opätovne prejednať v medziach podanej správnej žaloby a následne vo veci rozhodnúť, pričom krajský súd bude povinný svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodniť.

34. Vzhľadom k tomu, že kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v súlade s § 467 ods. 3 SSP o nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne krajský súd.

35. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.